

Brief 13, Mei '12

Beste Vrienden,

Als we in Nederland denken aan “kerk” denken we niet meteen aan “dansen”. Veel kinderen doen dat hier wel. Het mag van de autoriteiten, maar met mate. Zo staat er in de Ordo, de officiële orde van liturgische dienst gemaakt in Rome, dat er in de Missen van de Vastentijd niet gedanst mag worden, omdat dat niet past bij het serieuze karakter van die tijd.

Achter dit voorschrift gaat een misverstand schuil. De regelmakers denken dat dansen een licht soort vermaak is, zoals inderdaad in Europa het geval is. Maar in Afrika gaat dansen samen met alle emoties, zelfs hele droevige. Bij een begrafenis wordt de kist vaak door dansende vrienden wiegend naar het graf gedragen. Dansen wil eigenlijk zeggen dat het lichaam ritmisch mee gaat vieren. Omdat het lichaam overal mee zou moeten doen, is dansen iets heel normaal, altijd. Wij Europeanen snappen dat niet zo goed omdat wij een beetje houderig met ons lichaam om gaan.

Voor de Kerk heeft dit consequenties.

Waarom gaan in Afrika en Amerika de zwarte mensen massaal over naar allelujakerken en jubelsekten? O, de kerkleiders weten het wel: Omdat die lui oppervlakkig zijn en emotioneel en sensueel; en daarom moet het ongerief bestreden worden met meer katechismus en degelijke devoties zoals Heilige Uren van Aanbidding in stilte zittend uitgevoerd.

Nee, waarde broeders, de Afrikanen willen enkel graag ook met hun lichaam bidden.

Hetzelfde mag van kinderen gezegd worden. Kinderen bidden met zwaaiende armpjes, klappende handjes, dansende voetjes. Wanneer dus de liturgische bazen zeggen van geen gedans in de Vastentijd, verbieden ze eigenlijk aan de kinderen om in de Vasten te bidden. Wie Jezus een beetje kent, weet dat bij zo'n verbod hem de handen gaan jeuken.

Ik kreeg dezer dagen een brief van iemand die sommige van jullie nog wel kennen: zuster Mary Ellen, de wonderlijke Californische zuster die hier een jaar of twaalf met ons gewerkt heeft. Er gaat geen dag voorbij of ik moet wel aan haar denken vanwege allerlei malle voorvallen. Ik zal nog wel eens wat meer over haar schrijven. Nu slechts dit verhaaltje. Zij was van nature heel heel erg onhandig. Op een zondagmorgen moest ze naar een technische school, voor een viering. In Pandipiericenter stapte ze op de fiets, maar die liep niet goed. Ze dacht: laat ik naar de pastorie gaan, twee kilometer ver, want daar wonen broeders die fietsen kunnen repareren. Dus: trappen, duwen, lopen, hijgen. Maar de broeders zaten in de kerk. Dus dacht ze: dan maar verder trappen, hijgen, duwen, lopen, naar de technische school: daar kunnen ze van alles. Zo arriveerde ze tenslotte uitgeput bij de school. Een expert wist haar te vertellen wat er aan de fiets mankeerde: een lekke band.

Met fietsen kan het gaan als met dansen in de kerk: soms scheppen we door onkunde ons eigen ongerief.

Veel groeten.

Hans Burgman